

de ovend

18e jaorgaank no. 3

de ovend

juni 1990

achttiende jaorgaank no. 3

In dit blad verschiene bi'jdregen op et terrein van de Stellingwarver schrieveri'je, taelkunde, volkskunde, geschiedenis en taelbeweginge. De Ovend wodt uitgeven deur de Stichting Stellingwarver Schrieversronte, en komt zes keer over de heerd bi'j de leden /ab.

Redakteur: Johan Veenstra.

Bureau-redakteur: Pieter Jonker.

Zetwerk: Trijnie Gibcus-Telkamp.

Omslag: Sietske A. Bloemhoff.

Alle correspondeensie, inlichtings, adm./ab.: Stichting Stellingwarver Schrieversronte, Bongheer 1, 8431 GT Oosterwoolde, Postbusse 138, 8430 AC Oosterwoolde.

Tillefoon (05160)14533.

Lidm./Ab.: f 17,50 in 't jaor.

ISSN 0166-7351.

D'r mag gien wark uut dit blad overneumen wodden zonder schriftelik goedvienen van de maeker(s).

INHOOLD:

<i>Van de redaktie</i>	74
<i>Marjo Voegel</i>	75
<i>Klaas van der Weg Daegelikse dinkies</i>	76
<i>Harmen Houtman De wereld bi'j je thuus</i>	78
<i>Lodewiek H. Dagboekfragmenten 1989</i>	82
<i>Oene Bult Stelling</i>	90
<i>Oene Bult Praotien</i>	91
<i>Johan Veenstra Column</i>	92
<i>Harmen Houtman Oolderlik laandschop</i>	94
<i>Wooldboer Bloot in de Appelschester dunen</i>	96
<i>Bote Stellingwerf Now kan 'k weer lopen</i>	99
<i>Bote Stellingwerf Gezichtsvermogen</i>	99
<i>Bote Stellingwerf Troost</i>	99
<i>Bote Stellingwerf Bezuker</i>	99
<i>Martha Hoekstra De wonderbaorlike reize van Klaos</i>	100
<i>Klaas Knillis' Hofstra zomerliefde</i>	101
<i>Klaas Knillis' Hofstra romantiek</i>	101
<i>Harmen Houtman De tasse</i>	102

Van de redaktie

Op woensdagaovend 30 meie kwam de novelle *Blauw Zwiet* van Karst Berkenbosch uut in hotel Lunia in Berkoop. Filmmaaker Jan Boon uut Appelsche kreeg et eerste exemplaar van de schriever. Karst Berkenbosch kreeg veur et manuscript van *Blauw Zwiet* de Oolde Pookpries 1989. Et boek telt 70 bladzieden en et kost f 14,90.

Een klein stappien over de Stellingwarver greens. De Iesselakedemie in Kaampen gaf een schoffien leden de *Woordenlijst van het Dialect van Kuinre* uut van Roelof Kamman. In et boek staot een verantwoording en een heufdstok over grammatikaole biezunderheden van Philomène Bloemhoff-de Bruyn. Et boek telt 184 bladzieden. Et Kuunders, verwaant an et Stellingwarfs, mar toch aandere. Een pracht boek veur meensken die heur interesseren in streektaelen.

De eerste Wilhelmine Siefkes-Preis, een literaire pries veur et Nedersaksische taelgebied van de Duutse stad Leer, zal op 6 juli overhaandigd wodden an de Grunninger schriever Henry Hes. Hi'j krigt de pries veur zien gedichten.

Bestuurslid Otto de Vent van De Fochtel het veur zien studie een scriptie maekt over de veldnaemen van De Fochtel. Et is de bedoeling dat disse scriptie ommewarkt wodden zal tot een dieltien in de riegel boeken *Veldnaemen van Stellingwarf*. Et boek zal in 1991 verschienen. Eerder al verschenen d'r drie boeken mit de veldnaemen van Ni'jhooltpae, Ni'jberkoop, Donkerbroek, Der Izzerd, Hooltwoolde en Ni'jhooltwoolde.

Lamkje Hof-de Boer is stopt mit heur columns veur Omroep Friesland. Tegere mit Johan Veenstra dee zi'j dat van oktober 1989 t/m juni 1990. Nao de zoemerstop gaot Johan Veenstra in oktober wekeliks allienig veerder.

Marjo

Voegel

Voegel, wat zweef i'j toch onrustig,
al zwinkende deur de locht.
Of is et now de tied
veur die lange vlocht?

Jow nussien hej' hier argens bouwd,
op 't laand bi'j 't hoge hooft.
Eigies hej' legd, de jongen voerd,
vol zorg veur heur behoold.

'k Heurde je fluiten in de boom,
et allermooiste lied.
Ik zag jow op 'e wieken gaon
en drieven op 'e wiend.

Hoe vlogge gong de zoemer omm',
jow jongen wodden groot.
Over 't stille veld klonk nog je roep
in 't diezige aovendrood.

Voegeltien, waar vlieg i'j now?
Ik zie je haost niet meer.
Een stippien in de ruimte,
jow reize is zo veer.

Klaas van der Weg

Daegelikse dinkies

zoemergriep en bedurven vleis

We hebben meert haost weer te pakken, de grieptied ligt weer achter oons. Et is weer gebeurd mit et hoesten, proesten en zwieten. We gaon de goeie tied weer in, de zoemer komt d'r weer an mit zien zoemergriep of boekgriep. Mar zoemergriep bestaot niet, zeggen de deskundigen. Zoemergriep is haost altied een lichte voedselvergiftiging. Ie moe'n dus bi'j de zoemerdag veurzichtig wezen mit et eten, mar et vleis van de slaachter wodt tegenworig wel zo streng keurd, daor kan niks mit wezen. Trouwens, vroeger was d'r gien keuringsdienst en doe zullen de meensken ok wel vleis eten hebben. Och, misschien vaalt et ok allemaole wel een betien mit.

As ik d'r an daenke da'k een jonge van een jaor of tiene was. Now duuk ik dus even de historie in. Alle zieke en dooie kiepen die we indertied hadden mo'k naor oolde Ulbe brengen. Dat was een oolde man die bi'j oons in de buurt woonde. En die wol ze graeg hebben, hi'j at ze lekker op en hi'j is 92 jaor wodden. In die tied woonde d'r ok een huusholing bi'j oons in de buurt, mit grote jongen, kerels as reuzen, ze atten praktisch alle zieke en dooie biesten op die ze bi'j de boeren kriegen konnen.

Et is misschien al meer as een ieuw leden, dat d'r bi'j een boer op 'e Lendediek een peerd dood gong. Een turfmaeker mit een groot gezin vreug of hi'j dat dooie peerd hebben mocht en hi'j kreeg et. Hi'j snee alle vleis d'r of, et kwam, waarschienlik goed in et zoolt, in een tonne in de grond. D'r kwam doe een strenge winter en d'r wodde een hadriederi'je van schoelekiender hullen en... de kiender van die turfmaeker gongen mit de priezen strieken! "Now," zeden de meensken doe, "d'r het zeker toch nog wel wat in dat dooie peerd zeten!"

D'r weren vroeger ok kringeslaachters. Uut de benaeming van die slaachters kuj' wel opmaeken dat et de veurnaemsten niet weren. Ze kochten dooie en zieke biesten bi'j de boeren, slaachten die en verkochten et vleis over de teunbaank. Die slaachters hullen d'r zels een keuringsdienst op nao. As ze een dooie of zieke koe slaacht hadden, dan brochten ze een peer pond van dat vleis naor een peer arme meensken en dan zeden ze: "Kiek es an, hier hebben jim een peer pond vleis, kook et mar en eet d'r dan mar lekker van." As eremorgens de kleden of blienen eupen gongen bi'j die oolde meensken, dan was dat et teken dat ze et overleefd hadden en dat ze nog gezond weren! En dan kon de verkope van et vleis beginnen!

Ze zeggen wel es van die goeie oolde tied, mar geef mi'j disse tegenworige tied mar. Die is vri'jwat beter en meenseliker.

een ni'je brommer

Appie was zestien jaor wodden en dat betekent dan daj' brommerrieden meugen en dat gebeurde vanzels ok. Hi'j hadde d'r al een jaor veur speerd, mar die dingen bin vandaege-de-dag zo verhipte duur, dat zoe'n bedrag hej' as jonge van een jaor

of vuuftien, zestien zomar niet bi'j mekaander. Now was Appie nooit te beroerd om zien vader mit kerweigies te helpen, dat zien vader besleut om et ontbrekende bedrag an te zuveren. Appie hadde al es een peer keer bi'j een brommerzaeke staon te koekeloeren en daor hadde hi'j zoe'n mooie grote kleurige Kreidler staon zien, dat die mos et dus wodden.

Appie was in de wolken mit zien ankoop! Hi'j voerde him wat op, zodat hi'j 70 kilometer in 't ure lopen kon. En de diek mar langes jaegen, d'r plat op liggen, een stok van de rogge bloot, mar Appie vuulde gien koolde.

Op een zundag stelden ze of dat ze mit 'n vuven naor de disco op 'e Lemmer zollen. De hennereize zol over De Kuunder gaon en dan waj' over de Hopweg zo op 'e Lemmer.

Doe ze laeter op 'e aovend heur nocht van de disco of hadden, kochten ze een peer bierties en doe zollen ze over de Staotendiek weeromme naor huus. En omdat d'r an de Staotendiek haost gien meensken wonen, kon et wat lieden, dat ze zongen uut volle bost. De Staotendiek is verdield in stokken deur reusters en d'r lopen koppels koenen op.

Appie galmde boven alles uut, mar hi'j zag te laete dat d'r een koe op 'e weg lag. Krek in een flauwe bochte. Mit volle gang vleug hi'j tegen et biest an. Appie vleug mit een boge deur de locht en kwakte doe op 'e weg daele. De koe die een geweldige dreun van de brommer tegen de huud kreeg, gong d'r doodsbenauwd vandeur. Gelukkig dat et biest nog lopen kon, mar ze zal eremorgens wel niet vule melk geven hebben! Et zingen van de jongen was verstomd. Appie kwam kreunende in de bienen, hi'j hadde stienties in hanen en kni'jen zitten. Zien broek kon drekt wel in de voddezak. De prachtige Kreidler was dubbeld teerd. Sic transit Gloria! Appie kon weer beginnen te speren, mar zien vader was niet zo scheutig meer mit een toezegging.

Harmen Houtman

De wereld bi'j je thuis

Boeken brengen de wereld bi'j je thuis. Wat is mooier as dat: ie hoeven niet op 'e fiets of in de auto of de trein. Et is niet neudig om deur regen en wiend te schoeven. Et kost je gien geld veur een reis-kaortien. Misschien is ien ding mooier, toch zels de wereld in te gaon! In dit artikeltien wo'k es wat vertellen over et kiezen en kopen van (mien) boeken. In 't veurste plak is 't belangriek om goed wat Stellingwarver boeken in de kaaste te hebben, mar dat is een overbodige raod, donkt me! Over een peer dinkies bi'j et kopen wi'k es wat kwiet.

Een pottien

Perbeer, as et kan, een pottien an te leggen veur et kopen van boeken. Leg bi'jglieks elke maond vuventwintig gulden achteruut. Zo hej' wat veur 't geval daj' een mooi boek zien en et je niet zo uut komt. Ok veur een wat duurder boek hej' dan al een bojem. Leg ok boekebonnen in et "segaredeusien" waar as die vuventwintigies waachten op verlossing. Of geld waj' op jaordaegen en zo kriegen. 't Is mar een tip zoe'n pottien. Ie kun d'r ok de rente van de baank veur bruken of et geld van de speerkaorte bi'j de supermark.

De winkel

De meeste meensken kopen een boek in de winkel. Netuurlik bin d'r ok een protte, die bi'j een club binnen of uut een foolder bestellen. Pattie meensken gaon zonder idee naor een boekezaeke. Eren hebben heur al wat veurbereid. Ze hebben argens (kraanten, tiedschriften) een boekankondiging, adverteensie of bespreking lezen. Et kan ok wezen dat ze et boek kopen willen naor anleiding van een film of t.v.-serie of over een onderwarp dat heur interesseert.

As ik naor de winkel gao kiek ik altied rustig rond. Soms he'k een schriever in 't heufd, dan weer een bepaold soort boek. As een boek me wel wat toeliect lees ik eerst de kotte inhoud, die op et omslag of de achterkaant staot. Liekt me dat niks, dan koop ik et niet. Wor ik ni'jsgierig dan lees ik zo hier en daar een stok van een bladziede. As me dat ansprekt koop ik et boek. Bi'j twiefel kom ik d'r laeter nog wel es weer weeromme om nog es wat te lezen. Op die meniere kuj' veur een diel veurkommen, daj' een boek kopen dat je hielemaole niet ligt. Ie kun ok naor de uutvoering van een boek kieken. Sommige boeken in een prachtige uutvoering, mit een had kaft of mooie foto's, bin d'r ok in paperback of pocketfermaot. Dat schilt nogal in pries. De laeste tieden bin d'r nogal wat boeken op 'e mark kommen van grote schrievers, diej' veur ongeveer een tientien kopen kunnen. Ze bin wel wat jaoren leden schreven, mar aj' ze doe niet kochten, kuj' ze now goedkoop kriegen.

Wat soort boek

Ik vien et aorig, leerzem, interessant om van een protte dingen wat te weten te kommen. Daorumme koop ik boeken op verschillende terreinen. Romans zullen bi'j mi'j wel op 't veurste plak kommen daenk'. Dichtbundels koop ik niet zo vaeke. Omda'k zels een protte van reizen hole, neem ik ok wel es een bundel reisverhaelen. Et is aorig om te lezen hoe as iene een bepaold plak beleeft. (Aj' d'r zels ok al es west binnen kan 't dubbeld zo aorig wezen. Ik leesde krek *Een tik van Italië* van Wim Zaal). Vremde, bizarre verhaelen ma'k of en toe graeg es lezen. Veural veur Roald Dahl he'k bewondering. Dan bin d'r de boeken waor aj' as schriever wat an hebben kunnen. Veur mi'j bin dat bi'jglicks boeken mit kaberet-teksten, verzaemelboeken mit gedichten uut alderhaande tieden, techniek van de schriever'je (dichtvorms deur de jaoren henne). Romans "uut vroegere tieden" bin ok favoriet bi'j mi'j, alhoewel ze soms ok taoi wezen kunnen. Ik hebbe tieden had dan las ik et iene nao et aandere boek van Couperus. Ok Gerard Walschap en Oscar Wilde liggen me wel. Uut nog vroegere tieden bin de Griekse Sagen en Mythen, die ik kocht naor anleiding van een tenielstok da'k lessend zag.

Bepaolde meensken lezen graeg over bepaolde onderwarpen. Over homofilie gaon ok tal van boeken; romans, dichtbundels, beschouwings, infermaosieboeken. Niet da'k alles kope op dat gebied, mar vaeke kiek ik d'r wel naor. Boeken over je eigen belevingswereld kun je stimuleren, dromen laoten en raeken. (Graeg lees ik Hans Warren en Kees Verheul op dat gebied). Waor mien belangstelling naor uut gaot is ok de beeldende keunst. Graeg mag ik boeken lezen over bekende schilders en keunstvorms. Over keunstners wo'n ok nog al es mooie biografieën, levensbeschrieving, maekt. Pattie meensken meugen graeg lezen over oorlog, geweld en ere aekelige gebeurtenissen. Dit soort boeken gef't je vaeke beter kiek op die dingen uut et vere of naobi'je verleden. Et gef't ok infermaosie en achtergrond. Een indrokwekkend boek, da'k veurig jaor lezen hebbe, vun ik *Grijs is de kleur van de hoop* van Irina Ratoesjinskaja, dat over de Russische kaampen gaot. Ik daenke dat et goed is om van tied tot tied op alderhaande gebied wat bi'j te blieden. Kiek dus ok es wat veerder as die roman.

Et lezen

Ik hebbe tieden da'k een protte leze, dan weer zakt et wat of. Een goed boek lees ie vlogge. Et pakt je, ie willen de sfeer vulen blieden. Ere boeken kriej' nooit uut. Lezen bi'j et wakker wodden, a'k niet (drekt) naor et wark hoeve, doe ik et meeste. Lekker in de kussens langzem de dag beginnen. Ik hebbe aenlik altied een boek in de tasse. Da's veur et geval da'k me vervelen zol. Zoks komt wel es uut in de trein of pattietoeren in de naachtdienst of aj' argens waachten moeten. Mit et lezen vien ik de overgang van de "boeke-wereld" naor de échte wereld altied zo wonderlik. Et daeleleggen of et uut hebben van een boek dus. Aj' liekewel goed in een mooi boek zitten, blift die wereld een betien mit je mit gaon. Et lezen van een goed boek maekt je enthousiast, ie vertellen et an de meensken om je henne, waor aj' van daenken dat ze et ok mooi vienen zullen. Zokke meensken kom ik zels

ok graeg tegen. Et leidet of en toe tot kopen.

A'k een boek anschaffe zet ik altied de koopdaotum en mien naeme d'r in. De daotum vien ik aorig veur me zels, de naeme komt bi'j et uutlienen van passe. Boeken die 'k mitneme verpak ik altied in grote kevotten of in kraanten. Veur elk ni'j boek bruuk of maek ik zels een ere boekelegger.

Mien beste, mooiste en meest favoriete boeken tot slot

Berlijn is geen Duitsland van Bernard Sijsma, *Kroniek van een aangekondigde dood* van Gabriel García Márquez, *Onteigening* van Gerard Nijenhuis (Drentse schriever in 't Nederlaans), *Van oude mensen, de dingen die voorbij gaan* van Louis Couperus, *De Val* van Marga Minco, *Het lichaam liegt nooit* van Ted Troost (boek over haptonomie), *Kookkunst A, B, C*, (komt jaoren van passe), *Jongen met 2 benen* van Kees Verheul, *Van Gogh achtema* van Schroevers en De Herder. Op 't heden lees ik *De bijenkorf* van Camile José Cela.

Tot zoveer mien kiek op et lezen en kopen van boeken. Iederiene het zo zien meniere van doen en zien (eigen)aorigheden, daenk'. Hoe zit zoks bi'j ere Stellingwarver schrievers? Dat zo'k wel es in een kommende *Ovend* lezen willen!

Meule "De Weyert" in Makkinge is Monement van de Maond van 7 juli - 29 juli
(Foto: Winfried Walta, Fotodienst Perveensie Friesland)

Lodewiek H.

Dagboekfragmenten 1989

Woensdag 12 juli. Vandaag uitlezen et boekien *Aan Zee; Taferelen uit de Kinderjaren* van Eric de Kuyper (SUN, Nijmegen, 1988), een mi'j onbekende schriever; 'k hebbe wel es van him heurd as filmrecensent en -producer. Waoromme dit boekien anschaft? Vanwegen de verwaachtings van en ni'jsgierighied naor de inhoud die as de titel bi'j mi'j opreup. Een vekaansie an zee, hiel, hiel lange leden, is naemelik de aldereerste en aldervroegste herinnering die a'k van belevnissen uut mien jeugd hebbe en die, veural op waarme, zoemerse daegen, nog vaeke weer inienend bi'j mi'j naor boven komt.

Et moet in de zomer van 1939, in juni of juli, west hebben, ik was doe goed 2 1/2 jaor. Heit, doe een goeie dattig jaor oold, mos op herhalingsoefening naor Den Helder, hi'j was bi'j de Lochtdeelatillerie. Mem, mien ooldste breurtien, mien zussien en ikke gongen mit en uutvanhuusden die daegen warschienlik bi'j kunde van heit uut de militaire dienst, in Huisduinen, een klein plakken vlak bi'j Den Helder. Et was meestentieds straolend weer, die zomer van '39, dat we gongen haost alle daegen naor et strand. 'k Hebbe nog altied een hiel sterke indrok van de aldereerste keer van mien leven da'k de zee zag: een onofzienbere, onmetelik grote, blauw-gries-grune, spiegelende en wriemelende waetervlakte daor as gien overkaante an is, de blinkende en roozende stormvoegels d'r boven, et zaachte, waarme zaand onder mien blote voeten, et kalme anrulen en roesen van de golven, de frisse wiend die me een vrende, wilde locht in et gezicht blaost, et helder-gele, in de zonne stovende strand, en haost gien meenske te zien. Et maekt me hiel stille en bliede, en een betien benauwd toegelieke. Wát een overweldigende roemte, wat een waeter, waeter, waeter! En moet ik daor in? Za'k dan niet sebiet d'r hielemaole in vot raeken en verzoepen? Zullen ze mi'j dan nog wel weeromme vienen kunnen? Ik bin bliede eindelijk de zee te zien, d'r is de veurofgaonde daegen thuus al zovule over praot dat ik hadde d'r grote verwaachtings van... Mar hoe kan een meenske dáór in "zwemmen"? Zoe'n eindeloze vlut waeter, hoe diepe zal dat wel niet wezen? Tegenstriedige gevulens: wat is de zee mooi, prachtig, geweldig, en: et is vúsen te vule, vúsen te geveerlik om d'r in te gaon, ik durve niet, ik wil niet dood, ik wil naor huus! En ik draeve zo hadde a'k kan naor mem die mit et kleine zussien doende is. Ze wet me mit muuite te sussen en tot bederen te brengen. Nao een posien lopt ze mit et zussien op 'e arm en mi'j an de ere haand tot dichte bi'j de raand van et waeter. Mien ooldste breurtien, hiel wat driester as ikke, is daor al drok in et waeter doende: daansen en springen, dat et waeter spat hoge op en vligt him in gleensterende druppen om et haor en de oren. Dat liekt hiel aorig en hielendal niet op verzoepen. Mem ropt him en veurzichtig lopt hi'j mit mi'j an de haand, stappien veur stappien, een aentien de grote zee in. Mem het beloofd dat ze toekieken blijft, dat ik vule me redelik veilig. A'k tot even boven de kni'jen in et waeter stao, wi'k niet veerder want d'r nao kan 'k de bojem van wit zaand niet meer zien; dan misse ik zichtber "vaaste grond onder de voeten" en zol 't dus best es hiel diepe wezen kunnen. As mien breurtien vlak

bi'j mi'j mit de voeten et zaand opvrot en et waeter troebel wodt, kan 'k ok daor de bojem niet goed meer zien en wo'k een betien kwaod. Veur de veilighied zuke ik et mar gauw wat dichter bi'j et straand. Wat kan et hebben van breurties lastig wezen. Ik bin ikke, en ik doe 't op mien eigen meniere. Drokte maeken aj' zels niet benauwd binnen, daor is gien keunst an.

An de raand van et straand gao 'k in et waeter zitten en schoeve mit hanen en voeten et natte zaand om me toe en van me of. Wat kuj' hier verschrikkelik veer kienen! Zol d'r nog laand wezen hielendal an de overkaante van al dit waeter? Wat zal et daor in de midden, hiel veer van me of, ofgrieselik diepe wezen! Ik moet d'r niet an daenken wat as d'r gebeurt a'k daor terechte kommen zol. Dus veural niet te veer de zee ingaon, mar goed en veilig an de kaante blieven. Mem komt in een strandstoel mit et zussien op 'e schoot vlak bi'j me zitten. Ze geft me een stokmennig iezeren vormpies om mit te speulen. Uut et vochtige zaand scheppe ik hiele riegels en staepels zaandgebakkies. Spietig daj' die niet opeten kunnen, ze lieken percies op die a'k zundags bi'j pake en beppe wel es kriege, en die bin hatstikke lekker. Toch es evenpies perberen... Bah, nee, wat smaekt dat smerig, en d'r zitten nog allegeer hiel kleine stienties in ok, dat et knast me ofgrieselik tussen de tanen. Mit een vies gezichte spi'j ik et "gebakkien" uut en vege wat me an resies om de mond hangen blift, mit een voesien over de wangen en onder de neuze. Mien breurtien speult een aentien wieder in et waeter mit een zeilbotien, helder blauw, mit witte zeilen. Et is een medellegien van heit zien grote zeilboot, de "Bote", die bi'j pake veur et huus in et slotien ligt, in een schief en gammel boothokke bezieden et blikveltien. Zommers gaon we daor mit mekaar wel es een keer mit et waeter op. As mien breurtien naor me kikt, moet hi'j lachen en zegt: "Ie bin krek een neger, een Zwatte Piet!" Wat as een neger is, wee'k niet, mar van Zwatte Piet he'k wel es heurd. Et liekt me nogal overdreven wat hi'j zegt. Hi'j komt naor me toe en schept me een peer hanen vol waeter over et heufd om me schone te spulen. Ik schrikke van die koolde straolen die me inienend zo onverwaachs over de deur de zonne verwaarmde rogge en boek stromen en ok nog een staepel zaandgebakkies inzakken lat. Mit een galp en lelk kom 'k in de bienen en stoeve et straand op, naor mem toe. Die zegt dat mien breurtien opholen moet en et zeilbotien in de gaten holen, want dat drift of naor et diepe toe.

Een posien laeter speulen we tegere mit et botien. De kiel d'r van is nogal laank en raekt de hiel tied in de bojem vaaste. Mien breurtien wil een aentien veerder de zee in, mar daor he'k gien nocht an. Deur mit de hanen golven te maeken perberen we et botien an et veren te kriege en an de gang te holen. Dat spat nogal wat en op et laest raeken de zeilen hielendal deurwiek. Et botien gaot daordeur op iene kaante liggen en wil niet meer recht overaende staon. Mem zegt dawwe et op et warme zaand in de zonne leggen moeten te dreugen. Mien breurtien wil dat eerst niet, mar et dot al gauw bliken dat d'r echt niks anders op zit. We speulen in tussentied mit een grote, bontkleurde strandballe. Die is zo dikke da'k mien aarmpies d'r niet omhenne kriege kan, en deur de wiend vligt hi'j alle kaanten uut. Om dat malle ding in de macht te kriege gao 'k d'r bovenop zitten en liggen, mar 'k rule d'r de hiel tied weer of. Onder et zaand en doodmu gao 'k op et laest op et klieid in et schaad van mem heur strandstoel liggen en vale in de slaop. Ik

drome van Ielkraozende stormvoegels die mit heur gemiene, scharpe snaevs de strandballe lek pikken willen en van zeevissies die mit heur bekkies de zeilboot an de kiel vaasteholen en me zachies an de ti'jen kriebelen; dan komt d'r een grote zeevis die me inienend vol in de dikke ti'je bit. 'k Schrikke wakker en zie dat mien breurtien perbeert me de sokken an te doen en me an de grote ti'je ropt om me wakker te kriegen: "We gaon naor huus," zegt mem. 'k Moet een betien lachen om mien verzin over et laeste stokkien van de droom, mar de sokken en schoegies wi'k niet an, dat is me vusen te waarm. Op blote voeten en in mien zwembroekien gaot et op huus an, naor "omke en tante" toe. 'k Drege et zeilbotien onder de aarm. Onderwegens stroffel ik over de straotstiender en slao mit botien en al laankuut tegen de vlakke. Mit zere ti'jen, smatlappen op 'e kni'jen en een dikke bulte op et veurheufd kom ik, half-goelende en zwietende as een otter, thuus. Gelokkig het et botien, dat officieel van mien breurtien is, gien grote mankementen, alliend de beide zeilties bin wat smoezellig wodden en in et grootste zit een klein scheurtien. Nao een flinke wasbeurt wo'k deur mem nao et eten mit ien of aander zalfien insmeerd, want 'k beginne van alle kaanten te gluuien as ha'k de hiele middag in hiet waeter legen.

De volgende daegen gaon we meerstal morgens naor et strand, middags braant de zonne te slim. Van verens heur ik de stormvoegels al raozen en kan 'k de zee roeken. Dat gefit me een wild en vri'j gevulde, ik longere naor die eupen heldere roemte zonder greenzen en zol d'r wel hiel hadde henne draeven willen. Mar toegelieke maekt et me argens ok nog altied een betien benauwd, zo van: kan 'k dat grote allegeer wel an, kan 'k et de baos, raek ik d'r niet hielendal in vot? En veural: oppassen daj' niet te veer et waeter in gaon!

Op een morgen as d'r behalven oons zo goed as gien meens an et strand is, ma'k in mien blote niksien "zwemmen" en speulen. Dat heerlike gevulde van hielendal vri'j te wezen, los van alle banen, zonder dat knellende ielestiekien om mien boek! Draeven over et grote strand, omspuuld deur wiend en zonne die hiel mien lief strelen en me perberen te vangen en vaaste te holen in zaachte, waarme aarms. Rollebollen in et zaand, rollebollen in et waeter, daansen en springen dat et waeter hoge opspattert en ik hielendal deurnat wor, ikke, kiend van laand en zee, perdukt van dit onmetelik grote waeter en disse zunnige, waarme roemte. Dit bin ik: een klein, rond dikkoppien uut een viever zonder greenzen, speulende mit helder zaand en helder waeter, glaanzende en nat weer schone en dreuge blaosd deur wiend en zonne. Nog nooit he'k me zo zorgeloos, bliede en vri'j vuuld, nooit bin 'k zo mezels west.

De laeste dag gaon we middags op bezuuk bi'j heit en de ere soldaoten in et oefenkaamp en de kezerne. Soldaoten mit hoge kepi's op, mit de broekspiepen dichte bunnan tot vlak onder de kni'jen en mit schoenen daor as ze hiel hadde mit stampen op 'e tegels van et kezerneplein, grote auto's en moonsterlike voertugen die onder benauwd-maekend gebrom zonder ienig verbaand over et plein rattelen, dinderen en jaegen, al die vremde en hadde geluden maeken me bange en van streek. We blieden stief langs de kaanten lopen, want aj' onder zoe'n mal moonster terechte kommen bi'j' wis en zeker zo plat as een dubbeltien en hej' beslist gien aosem meer in je boek.

Tegen de avond gaon we mit mekeer eten in een hiele grote zael mit een hieleboel soldaoten en ere meensken d'r in. Veurdawwe an et eten toe binnen wodt d'r eerst nog hiel wat ofpraot, en d'r nao zo hadde zongen, lacht en raosd dat ie kun mekeer hielendal niet meer verstaon. Nao et eten, dat slim lange duurd het, gaon we naor de schietstellaosies daor as een peer lochtdeelkenonnen opsteld staon. Et begint al wat te schiemeren, dat d'r gaon een tal hiele grote lochten an die van de grond of schieve omhogens de locht in schienen. An et aende van die straolen, hoge in de locht, hangen ronde dingen, bellonnen of zokszowat. Daor wodt mit "losse flodders" op scheuten. De soldaoten kieken deur een glassien dat ze "vezier" numen, en ze kun op heur zitplak mit et kenon mitdri'jen as ze richten gaon; ok kan de loop van et kenon hoger of leger dri'jd wodden. Et gefe een alderheiselikste klap as zoe'n kenon ofgaot, et is krek as vlieg ie dan inienend toegelieke een aentien omhogens en aachteruut deur de drok en de waarme wiend die vot-op-slag aachter zoe'n helse dreun an kommen. Veural et onverwaachse en keihadde van die knal he'k een gluiende hekel an; ik wil vot, et gaot me vusen te mal. Mar ik moet nog een posien waachten tot heit an de beurt west het. Goelende en mit et heufd in tante heur jurk blief ik staon tot we eindelijk vot kunnen, vot van dit geweld en dit overweldigende kebaol. Et is intussen pikkedonker wodden, dat et is nog een hiele toer en vien de kezerne weeromme. We kommen uiteindelijk in een grote barak of schure terechte daor as een hieleboel bedden in staon, in vier kreerze riegels naost en tegen mekaander over zet. Moe'n we vannaacht hiere slaopen? Dat ha'k hielendal niet verwaacht! Ik wil naor huus, in mien eigen vertrouwde ledekaantien slaopen, ik wil niet aliend in zoe'n hiel groot bedde liggen daor aj' zomar uut roegelen kunnen omdat d'r niet, krek as thuus, opstaonde kaanten omhenne zitten. Mar goelen, smeken, raozen, niks helpt, ik zal de naacht hier deurbrengen moeten, in disse grote schure mit al die vremde meensken om me toe. "Nog ien nachien slaopen," zegt heit, "morgen gaon we écht naor huus." Et bedde van mien breurtien wodt tegen mienend anscheuven, dat ik hebbe toch nog wat vertrouwds dichte in de buurt. Nog naogoelende en mit een rood, hiet heufd wo'k deur mem instopt en welterusten zegd. Et is vusen te waarm onder de dekens, dat ik gao wat hoger op et kussen liggen en drokke de dekens veur een pat an de kaant. D'r wodt hier en daor nog wat praot en fluusterd, soms gaon d'r veurin een peer lochten an as d'r nog een stokmennig meensken een slaopplak zuken en heur klaor maeken veur de naacht. Staorigan wodt et stiller in de barak, ie heuren of en toe al iene snorken en van buten kommen geluden van een over et kezerneplein en rattelende waegen en et stappen van de schildwaacht. Een inkelde nog branende laampe tovert spoekachtige schaden op 'e mure aachter mi'j. D'r zollen hier rotten zitten, is d'r zegd..., dus veural niet uut dit aekelike bedde rulen..., die biesten kun gemien bieten as ze lelke op iene binnen... Et is al laete a'k eindelijk in de slaop sokkele, mit beide hanen mezels stevig vaaste holende an de iezeren spielen van et opstaonde heufdaende aachter mi'j. Ik komme in een lange, alderheiselikst verwarrende droom terechte:

Ik stao aliend op een groot plein en d'r rieden almar militaire voertugen om me toe; ik wil naor huus, mar d'r is gien inkelde kaans da'k hier vot kommen kan. Op et laest wo'k hiel lelke en begin 'k mit stiender te gooien. D'r saeuvelen raempies en d'r kommen eupenings in de kreenk van voertugen, dat ik zie kaans

te ontkommen. Ik draeve zo hadde a'k kan naor de dunen en de zee, mem en heit en mien breurtien draeven ok mit. Mar een grote koppel soldaoten jacht aachter oons an, we meugen niet vot, we moe'n in et kaamp blieven. Een peer donkerdriegende soldaotewaegens rieden aachter de koppel mit, graoperig om oons allegeer toegelieke op te slokken en in de barak weer uut te spi'jen. Mem en heit en breurtien kriegen ze te pakken, ze wo'n roeg aachter in iene van de waegens smeten. Mar ik ligge wat veerder veur op 'e troep en krieg intied de kaans om nog veerder veur te kommen. Hiemende en poestende kom ik bi'j et begin van duun en strand an. Daor is een stevig bried traeliehekke dat over een kot ofstaantien strand en duun van mekeer scheidet. Mit een protte inspanning en ongeduld vrotte en heistere ik mezels tussen de gladde traelies deur, veural mien dikke, ronde heufd kan 'k d'r haost niet tussendeur kriegen. Op et laest zit ik dan toch veilig verburgen aachter een staonder van et hekke, soldaoten en waegens bin in gien velden en wegen meer te bekennen. Ik gao laankuut tegen et duun liggen, mar aachter mien rogge zitten, mark ik, een hiele protte hollegies en gatties. Daor stikken allegeer koppies uut van rotten mit helmpies op en hoolten geweerties. Ze kiekten me slim onvrundelik an en piepen en brommen: "Ie meugen hier niet kommen, dit is óóns oefenterrein!" Ik zegge da'k allienig mar even een kot schoffien hoeve te slaopen en da'k dan veur een hiele poze votgaon zal. Mar dat vienen ze niet goed, ik moet vot-en-daoliks maeken da'k vot komme. A'k perberen wil zo ongemurken meugelik te verdwienen, mark ik da'k tussen de traelies en et iezerdraod van et hekke vaaste zit en gien kaante meer uut kan. De rotten gniesen me uut en besnuffelen me en bieten me van alle kaanten in et lief. Dan komt d'r een hiele grote rotte die me mit een iezeren staeve op 'e keel drokt en me smoren wil. Ik schoppe en trappe wild mit beide bienen en raoze: "Laot me los, ik wil naor huus!" Mar ik kan gien inkeld geluud uutbrengen, d'r is gieniene die me heurt. Van benauwdens en lelkens wo'k wakker..., en marke da'k mit mien heufd tussen de iezeren spielen van et heufdaende deur buten et bedde hange, mit et haor stief tegen de roege mure an. Ik vrotte en wringe, drokke en stenne om mien heufd terogge an de goeie kaante van et bedde te kriegen. Mar wat a'k ok doe, et lokt me niet: a'k laankuut ligge, holen de oren me tegen en a'k et op 'e zied perbere, kan 'k mit de kin niet tussen de spielen deur weeromme. 'k Beginne zachies te jammeren, tegen de spielen te slaon en mit de bienen te trappelen. Mien breurtien in et bedde naost mi'j is van al et geheister wakker wodden en komt in et halfduuster kiekten wat as d'r an de haand is. Aachter et bedde staonde perbeert hi'j mien heufd deur de spielen weeromme te wraomen en te drokken, mar onder een protte pertesten en au-roepen van mi'j krigt hi'j op et laest deur dat dat beslist niet lokt. Dan perbeert hi'j me van de ere kaante of mit et hiele lief tussen de spielen deur te kriegen, mar daor is al hielendal gien kiek op. Hi'j gaot op 'e raand van et bedde zitten en daenkt nao. "Et bedde moet kepot, of et heufd moet d'r evenpies of," zegt hi'j dan. Et bedde uut mekeer haelen krigt hi'j vanzels hielendal niet klaor, en as hi'j an mien heufd begint te roppen en te dri'jen, bliekt dat zo stevig an mien lief vaaste te zitten dat hi'j ok dat opgeven moet. Ik zie dat trouwens hielendal niet zitten: zonder heufd leef ie vast niet lange meer en butendat zoj' overal had tegenan botsen omdaj' dan niet meer uutkieken kunnen. "Heit moet et

bedde uut mekeer haelen, ie moe'n heit roepen," zeg ik. Want mien heufd wi'k liefst zo lange meugelik an et lief hollen, en as et mar even kan moe'k d'r zonder al te vule zeerte of zien te kommen. Van de ere kaante: alle daegen mit een stok iezer van een bedde om je hals henne lopen, dat zal ok wel niet zo aorig wezen, ie valen dan zo op as ze naor je kieken. Mar zonder heufd veerder deur et leven, dat liekt me mar niks, dát wi'k beslist niet: ie kun dan niet meer praoten, niet meer eten en niet meer drinken, en ie laoten overal grote bloedplakken aachter. Dit overdaenk ik, wiels mien breurtien naor heit en mem heur bedde lopt en ik him veraldereerd en halfgoelende tegen heur fluusteren heure: "Et bedde wil niet uut mekeer en de kop kan d'r ok niet of, en now moet breurtien áltied hiere blieven!"

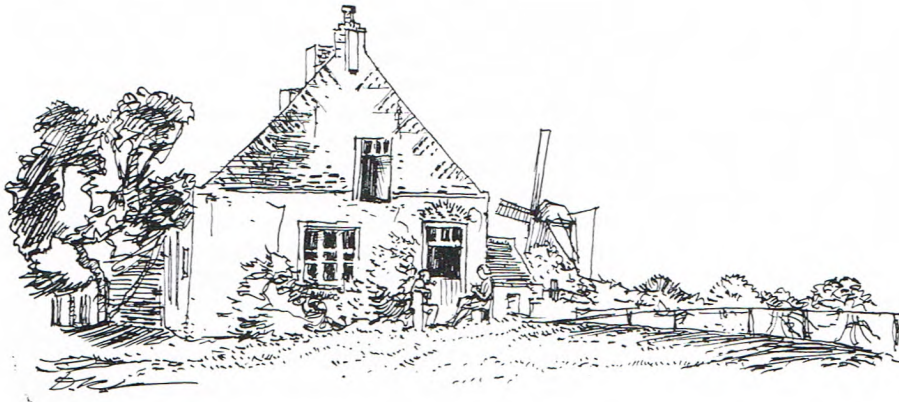
Heit en mem en nog een stokmennig meensken die deur disse drokte wakker wodden binnen, kommen naor mien bedde. D'r gaon een peer lochten an en 'k zie allegeer grote, half-verlochte koppen spoekachtig en slaoperig, verbaosd en ni'js-gierig naor me koekeloeren. Ik vule me krek een klein, dom, onhaandig en biezunder eigenaorig wereldwonder, dikke Haans uut et sprokien van Haans en Grietje en de Hekse, dikke Haans die vusen te vule vreten het en now, hielendal vaaste raekt in zien iezeren kouwgien, as een vet varkentien deur iederiene verlekkerd bekeken wodt en aanst deur de verzaemelde mennigte in een grote panne braoden wodt en dan, in honderd patties opdiel, deur de omstaonders opeten wodden zal. 'k Bin driefnat van et zwieten, en goele en goele. Mem brengt me wat tot bederen, wiels iene van de kiekers veurstelt een zaege te haelen. Ik daenke dat et de bedoeling is en zaeg mien heufd d'r of, mar de man zal netuurlik een iezerzaege bedoeld hebben om de spielen van et bedde mit deur te kriegen. Gelokkig zegt heit dat een zaege, donkt him, d'r niet an te passe kommen hoeft. Veurzichtig en sekuur drokt hi'j mien oren plat tegen et heufd en mit wat dri'jen en vraomen op 'e juuste plakken en mementen krigt hi'j staorigan mar wisse mien heufd op et laest weer an de goeie kaante van de spielen op et kussen. Wat bin ik bliede dat et allemaole zo goed oflopen is, et hadde me letterlik wel de kop kosten kund. Diezelde dag gaon we weer naor huus, de vekaansie is veurbi'j. Nog daegen d'r nao lope ik thuus mit twie zere, rooie oorties en striemen en strepen op beide wangen omme.

De zee, et straand en de dunen, dat was allegeer prachtig en onvergetelik. Mar die laeste naacht bi'j de soldaoten in et kaamp, de waegens, de kenonnen, de vreselike droom mit et onbegriepelike en slim aangstige gevolg, dat was een naachtmerrie, et tegendiel van de grote wille die a'k an zonne en zee beleefd hebbe.

Laeter, nao de bevri'jding van De Jouwer, op 'e legere schoele en ok nog op 'e kostschoele in Venlo, zal ik, awwe "vri'j-tekenen" meugen, nog vaeke de zee en de dunen tekenen mit op et hoogste duun tussen et lange helmgrös een brieduut wapperende rood-wit-blauwe vlagge, as ik mien gevuul van vri'jhied -of vri'j wezen willen,- tot utering brenge: herinnering an de aldereerste keer van mien leven da'k de zee zag en an et bliede gevuulte van vri'jhied en roemte die dat doe bi'j mi'j tewee brocht? Ik daenke et.

An et twiede en minne pat van die aldereerste vekaansie-herinnering he'k onder de oorlog nog vaeke weeromme docht, a'k benauwde dromen hadde van

Duutse soldaoten mit helms en geweren, mit bajenetten en haandgrenaoten, die aachter me an zatten, die meensken as weerloze biesten in heur moonsterlik grommende voertugen smeten, vliegtugen die naachs driegende overvleugen, mit bommen smeten en op mekeer scheuten zodat ze branende op 'e Jouwer daele kwammen en wi'j vlochten, vlochten, vlochten mossen, wiels ik van angst gien geluud meer uutbrengen kon, gieniene me helpen kon en nargens, nargens meer een veilig en rustig plakkien te vienen was; die rotmoffen mit heur tyranniek stampende leerzen en heur dikke, domme, wriede koppen hadden hiel oons laand in heur macht en vratten as "Schweinhunde" de hiele boel hier leeg. We zatten gevangen in oons eigen laand, we konnen gien kaant meer uut; alliend over de dunen, over de zee koj' nog ontkommen, naor Ingelaand, et laand van melk en hunnig, et laand dat oons de vri'jhied weeromme brengen zol an et aende van de helse nachtmerrie die de Twiede Wereldoorlog veur de Nederlaanders, ok veur oons as kiender, west het.

De tekenings in disse Ovend bin van Dirk Kerst Koopmans. Et bin drie tekenings van " 't Speelske Huus" in Formerum op Terschelling.

Stelling

Pattie meensken bin al zo wies as een petries, as ze bi'j heur leven een laene, een straote of een plein naor heur vernuimd kriegen. Daenk mar an de naemgever van De Vegtstraote, et Karst Albertplein en de Heitelaene. Schrievers, schilders, beeldhouwers, dichters en petretmaekers kun heur hiel goed inleven hoe as dat vuult, omreden die ok krapan daegeliks doende binnen om heur naeme onstarfelijk te maeken, mar moe'n d'r vaeke wel vule meer muuite veur doen as een preenses, burgemeester of wethoolder. Daoromme mient Stelling ok dat d'r twie soorten meensken van verdienste binnen: degenen die de naeme kregen hebben en die him verdienen moeten.

Stelling zels heurt bi'j gien van beide. Hi'j vormt allieend een tussengroep. Doe de Stellingweg naor him nuumd wodde was hi'j d'r in zien lange leven mar ien keer op een zundagmiddag over henne kuierd, doe die weg in de volksmond nog "Nuunderpad" hiette en bi'j de feestelike cupening hadde hi'j d'r mit een stokmenig pommeraanten en et meziekcorps "De Bazuin" veur staon. Doe zien naeme an een hiel dörp geven wodde, "Stellinghaven", zoas jim weten, hadde hi'j al eventies flinker an de pottemenee trekken moeten, mar nog niet half zo stoef as doe d'r een gemiente naor him nuumd wodde en Stelling miende an zien naeme wel verplicht te wezen niet allieend et gemientewaopen leveren te moeten, mar ok et gemientehuis (van tien miljoen) in al zien heer en veer te schinken. Doedertied nog niet zoe'n hiel groot bedrag, waor now veur een betien goed onderkommen veur de burgemeester mit zien wethoolders en ambteners al gauw tien miljard daele teld wodden moet.

Stelling het et d'r graeg veur over, want veur zien geboorte was hi'j al onstarfelijk en hi'j wil graeg dat et nao zien dood ok zo blift. Die kaans wodt now wel hiel groot, now d'r een kompleet ni'je stad op et Drie Perveensiepunt naor him nuumd wodden zal om et hoge Noorden wat op te krikken. Een stad, lieke medern as bi'jglike Almere, mit Stelling-Centrum, Stelling-Zuud, -West en -Noord. Et komt Stelling veur dat hi'j aanst eins wel verplicht is om daor zels wonen te gaon, as... ja, jow begriepen et al, Femmegien daor ok henne verkassen wil, want wat is Stellingstad now zonder een Femmegienplein?

Hi'j zicht et allemaole al veur him. Et ni'je treinstation, de bushaltes van S(telling) A(utobus) D(ienst), de winkelstraoten, et kienderspeulplak, vule niet genoeg. Mar bi'j de koffie dust hi'j d'r mit Femmegien toch niet zo goed over te praoten. Bange veur heur bescheid misschien? Zi'j was d'r toch ok niet onkundig van? Alles hadde brieduut in de kraanten staon en op 'e tillevisie west. In Stellingstad zol ok een eigen kraante, de "Stellingwarver" kommen en een eigen tillevisie van "Stelling BV". Kan et mooier? Een jonge stad in Frieslaand, nuumd naor de ooldste Stellingwarver boer?

Van Femmegien wel. "Ik zal dat mooie plakplaetien missen," zee ze, "Stellingwarf mien arf, al hebben ok allieend Pieter en Sietske dat achter op 'e fiets plakt. Ik zal et toch missen. En wat riemt d'r now op Stellingstad? Ja, juist... een groot

gat." Et hulp niet ofdoende as Stelling al zee: "Now, dan gaon we toch een keer mit vekaansie naor "De Meulehoeve" in Oosterwoolde of naor "De Eupen Stal" in Berkoop?"

Stellingstad is d'r niet kommen. Femmegien mag dan wel niet et eerste woord hebben, et laeste wel. Beide hoeft ze niet.

Oene Bult

Praotien

een protte meensken
praoten, praoten, praoten
et honderd uut,
omreden ze niks te melden
hebben;

een protte meensken
praoten, praoten, praoten
et duzend uut,
omreden ze niet weten
niks te zeggen
hebben;

een protte meensken
praoten, praoten, praoten
et miljoen uut,
omreden ze niet luustren
kunnen en vér-staon,
om in jow plak staon
te gaon.

Column

Lestmorgens zat d'r een voegeltien bi'j oons in de pereboom te zingen. Een bonte vliegevangener. Now is dat vanzels op himzels niks biezuunders. D'r zitten wel vule vaeker voegelties bi'j oons in de pereboom te zingen. En ok wel bonte vliegevangeners. Mar dit zingen was toch aandere as aandere. An ien stok deur zat dat diertien te tierelieren, de spatters vleugen d'r of. Ik dochte drekt bi'j mezels: Dit is niet gewoon. Hier komt wat achter weg. Doe d'r mar es daenken omme. Zo zit een voegel aandere nooit te zingen.

Aanderhalve dag het hi'j zo zeten en doe kwam d'r wat achter weg, want nao aanderhalve dag was d'r inienend een wiefien vliegevangener bi'j him. Now zong hi'j ok niet zo slim meer, mar hi'j bedudedede heur dat hi'j een huus veur heur beidend vunen hadde, want bi'j oons in de pereboom hangt een oold, mar toch nog best wel net voegeltien. Ik redde et temeensen iedere meitied uut.

Meensken, aj' dat gedoe zo zitten an te kiekken, dan verbaos ie je d'r over hoe slim as die vliegevangerties op oons lieken. Op jim en op mi'j. Neem dat mannegien now. Aanderhalve dag zingen en je mar uutsloven en indrok perberen te maeken op een wiefien. Impeneergedrag numen de geleerden dat. Now, ik zie wel es van die jongknaopen op et strand omme paraderen in zökke kleine zwembroekies! En bouwvakkere die vanof een steiger naor een kreere jonk fluiten, dat de diek langes fietst. Neem now mar van mi'j an, et komt allemaole op etzelde daele.

En dan dat voegeltien. Kiek, now hej' vrouwluden en ie hebben vrouwluden. Da's bi'j oons in de Stellingwarven temeensen wel zo. En now leek dat vrouwgien van dat vliegevangertien as twee druppen waeter op een slag vrouwluden, daor a'k een gloepende hekel an hebbe. Daenk et jim now es in. Now zit ie daor in die pereboom aanderhalve dag de longen uut je lief te zingen en dan eindelijk, dan komt ze. Dat hadde vanzels ok wel nao een halve dag kund. Ze vun him misschien drekt wel slimme aorig. Et is neffens mi'j vri'j zeker, dat ze drekt docht het: Sjonge, sjonge, wat een lekker stok. Daor zol ik wel mit in een nuskassien willen. Mar ze gaot d'r drekt niet op of. Nee, ze perbeert him uut. Ze speelt een spullegien mit him. Ze maekt him de kop zo gek as ze mar kan. En as hi'j dan uiteindelijk hielemaole hoteldebotel is, dan komt ze! En dan zegt ze niet van: "Wat hej' now toch een mooi husien veur oons beidend op 'e kop tikt." Nee, ze mierkt. Et is een mierkerd, dat voegeltien.

En zökke vrouwluden hej' ok. Nooit is heur wat naor et zin. Nooit es spontaan reageren, mar altied mar ommezeuren en piepen. Dit is niet goed en dat zol aenlik wel een betien beter kunnen. En dat ha'k eins nog liever een tikkeltien aandere had. En die kerels bin meerstal wel zo sloeg, dat ze doen wat zoe'n prenteboek zegt. Ik mag zökke vrouwluden niet.

En zo was dat voegeltien dus ok. Ze zat op et stokkien veur et kassien. Keek d'r es in. Vleug d'r es omme toe. Gong es weer op et stokkien zitten. Keek d'r es weer in. En dat een halve dag laank. En hi'j mar overdreven doen van: Och, mien mae-

gien, vien ie et dan gien mooi hokkien? Wat zuwwe hier toch gelokkig wodden mit 'n beidend. Ieje en ikke. En zij mar zeuren. "Et zit aanders niks te goed in de varve en hej' wel zien dat et dak wat rotterig is? En et rokt ok zo muf."

Mar ze gong d'r in. Nao een halve dag gong ze d'r in. En ze begon mit de inrichting. Een strogien hier. Een hujgien daor. En hi'j leut heur et wark doen. En dat dee me toch zo goed. Ik ston veur et raem en zag heur heisteren. En hi'j zat op een takkien te kieken. Mooi zo, docht ik, geliek hej' mien jonge. Laot die smerige knarperd now mar es vrotten! Misschien dat eh... pattie manluden nog wel wat van dat voegtien leren kunnen.

Veurlezen veur Omroep Friesland op 31 meie 1990.

Harmen Houtman

Oolderlik laandschop

...de locht in mien longen
rokt hier as et huj
uut de schure, da'k deur de loeken,
mit mien vader,
veur de koenen in de stal gooide

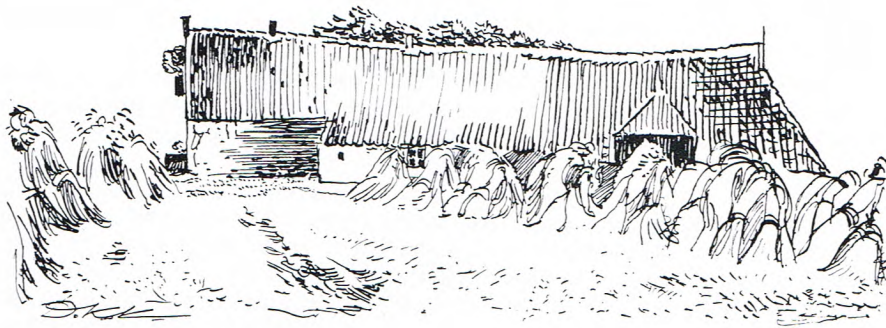
...de grond onder mien voeten
trilt as et grind
van et hinkelpark op et schoeleplein,
waor ik alliend drok zukende
mien stientien weeromme vun

...de regen op mien wangen
spuult oolde, zooltene traonen vot
van niet willen, niet kunnen,
niet begriepen van wat d'r
diepe in mien wezen zat

...de sparretoeken tegen mien bienen
volgen de stappen van mien levenspad,
et spoor van waarmte, fantesie en angst,
van 't gruuien in mien eigen vel,
et luustren naor mien eigen stemme

...et waeter deur mien vingers
stroomt as 't bloed deur mien aoren,
hecht mien wottels nog dieper, nog vaaster
in disse oolde, vertrouwde eerde,
die me niet meer loslaoten zal

oolderlik laandschop
omslöt me
as de straolen van et locht...

Tekening: D.K. Koopmans

Bloot in de Appelschester dunen

"Wi'j konnen vandeweke nog wel es een middag naor Appelsche gaon." Dat was een goed idee. Ni'je weke begonnen de schoelen al weer; verschrikkelijk, niet te vule an daenken. Oonze vekaansie was in die tied -de veertiger jaoren leupen naor et aende- niet vule meer as vri'j van schoele (ULO en HBS) en een dikke weke op 'e fiets deur eigen laand en dan slaopen in een te kleine tente of bi'j de boer in 't huj. Ja, een prima idee, een middag naor de Appelschester dunen. Altied mar boonties plokken, en draoden, verveelde ok wel es.

We zetten de fietsen tegen de daanstente, onderan de Bosbarg. Eerst de weg mar even over, de dunen in. D'r was aorig volk, mar de grootste zoemerdrokte was toch veurbi'j. Lekker, mit blote voeten in et waarme zaand. Wi'j hadden vanzels een balle bi'j oons; om te voetballen of naor mekaander over te gooien. Dat dee d'r ok niet zovule toe, want dat koj' thuus ok wel doen. De balle diende veural veur et kontakt mit de maegies. Dat was vaeke niet zoe'n grote toer, de aandere perti'j was d'r niet echt ofkerig van. Mar et bleef vanzels kienderspul, et echte wark weren wi'j nog niet an toe.

Jaoren laeter: dezelde taferielen an de zudelijke stranen van Europa. De plaetselike Maradonnas beheersten dit pul perfekt en de mooie blonde meiden uut et noorden weren d'r weg van. Tja, wi'j weren gien Maradonnas en liekemin een Don Juan.

Et aorige van de dunen was dat d'r altied wat te doen en dus altied wat te zien was. Een jonge maekte een zaandkestiel, mar dat lokte niet al te best. Veerderop pakte een aander et vule beter an. Die hadde een grote, diepe koele maekt en warkte alliend mar mit vochtig zaand. Ie konnen al zien wat et wodden mos: een zeemeermin. De jonge zien konsentraosie en de hiele maniere van warken maekten indrok op oons. Om de keunstener niet te vule te steuren in zien scheppende wark gongen wi'j veerder. Et balspul vreug weer andacht.

Naost oons dee een koppeltien kleindere en grotere kiender zoe'n betien etzelde. De twie ooldsten, een jonge en een maegien, speulden wel slim de balle naor mekeer toe; de kleinderen kwammen d'r niet bot an te passe. De jonge knalde de balle onhooldber veurbi'j et maegien; die d'r aachteran. De jonge leut heur even gaon en doe d'r ok aachteran. Wel zo, dat zi'j et murk. Ze spande heur slim in om de balle te pakken te kriegen. De jonge hul een betien in en was krek te laete. Bi'j et vechten om de balle scheuf een haand onder heur bloesien, een posien mar. Daornao had hi'j zomar de balle te pakken, schopte die hadde weeromme en draefde d'r aachteran. Zi'j ston even, kwam langzem weeromme lopen; ze hadde een rood heufd. De jonge was niet meer te hollen, hi'j hadde gien mement rust, al mar mit de balle an de gang. Hi'j begon hadde te praoten, et was op 't laest gien praoten meer, mar gebalk en geraos waor muilik een touw an vaaste te kneupen was. Hi'j dri'jde wel om et maegien henne mar dichter as een meter kwam hi'j niet bi'j heur.

Misschien staot d'r wel in de haandboeken: het sexueel ontwaken geschiedt soms schoksgewijs. Now, dan was dit daor zeker een illestraosie van. Hi'j was krek een jonge bolle bi'j de pinken in et laand. Soms is die nog even te jong en lopt d'r on-

schuldig bi'j; hi'j snoft es wat en dan opiens dan komt d'r een eigenaorig zwaor gebeul, hiel diepe uut zien beerlag. Hiel aandere as dat van de pinken; mar de bolle het nog gien weet van et verschil. De jonge in de dunen bleef overstuur as een wilde bolle. Wi'j vunnen et niet om an te zien en te heuren. Waor mos dat op uutdri'jen?

Wi'j zetten mar es of naor de Bosbarg. Wat koj' daor machtig naor beneden draeven. Mit et gelozie d'r bi'j deden we wedstrieden; ie mossen wel verduld goed uutkieken daj' aanderen niet ondersteboven vleugen en daj' niet deur te grote vaort onderan tegen iene van de bomen klaptten.

Doe naor Duinen Zathe, naor de speultuun. Daor vuulden wi'j oons al wat boven verheven. Mar we kregen ok honger. Veur een kwattien hadden we een poedegien petat. Dit was vekaansie! De hiele middag niet daenken an ni'je weke en ankem jaor: ET EINDEXAMEN. En niet om zes ure thus broodeten. Aanders as de gewone sleur van alledag, dat was et.

"Wi'j hoeven nog niet naor huus, we kun nog wel even de dunen weer in. Ja, misschien is die gekke jonge d'r nog." Et was d'r niet zo drok meer; hier en daor kuierden wat meensken. In de buurt van een peer vlieddennen ston een kliebertien volk; zeker wat te doen, dat wi'j die kaant op. Pas doe we vlakbi'j weren scheut 't oons weer in 't zin; we weren heur hielemaal vergeten! Ze lag d'r warkelik prachtig bi'j, zo mooi hadden we et nog nooit zien: de zeemeermin, in volle glorie.

De omstaanders, oolderen en jongeren, echtperen mit en zonder kiender, stonnen d'r stille bi'j. De maeke van et keunstwark was d'r niet meer. Spietig dat hi'j de bewondering niet mitmaeken kon. Een keunstwark was et. Ie konnen zo an et lange golvende haor zien dat et een hoogblonde meermin was, percies zoas et heurde. Ok et onderlieft was mit veul liefde maekt. Mit een lichte krulle leup dat een betien vanzieden weg en d'r zatten hiele mooie schobben op. Mar dat vul allemaole weg bi'j de grote blikvangers van et gehiel: heur ronde, volle bosten.

De keunstener hadde hiel goed beseft dat krek daor et wezen van de meermin voluut in tot utering kwam. Dat de omstaanders d'r stille van weren of niet veerder kwammen as wat fluusterend gepraot, lag vanzels an et keunststok. Mar de blote bosten koj' niet votdaenken. Mit bloot was et in die tied nog hiel zunig steld. Et aanbod was niet zo ri'j as now; aenlik was d'r hielendal nooit wat te zien. Mar d'r was niet iene in de dunen die d'r flauwe grappen over maekte. Dat zol de serene sfeer mar wried versteurd hebben.

Daoromme was et ok zo spietig dat de volmaekthied van dit reine wezen toch een klein betien schenneseerd was. Eerst vul et niet zo op, mar hoe langer aj' d'r bi'j stonnen hoe meer et steurde. Krek onder de rechter bost, d'r haost tegenan, lag een klutien zaand. Dat heurde daor niet, dat hadde de schepper d'r zels niet anbrocht.

Twie kammeraodskes, die d'r al die tied al bi'j stonnen, begonnen wat te fluusteren: kon dat klutien d'r niet weg? Ze konnen et niet langer aanzien en gongen veurzichtig tot aktie over. Mar dat vul vies tegen, want de zeemeermin lag ommes in een grote diepe koele. Et was of aj' wat uut een sloot haelen mossen, dat even te veer uut de wal lag. De kaans was hiel groot dat ze heur juist nog meer schenneseerden. Ze wussen mar half waor ze an begonnen weren. Wel hadden ze de zwiegende instemming van et pebliek. De maegies leken serieus, et weren niet van die giechelkonten. En vanwegen et plak waor et klutien lag, weren maegies d'r ok geschikter veur as een man of een jonge. Jongen hadden grif meer ervering (ballen

in de sloot, en zo) mar een klutien vlakbi'j een blote bost?

Ien maegien ston op 'e raand van de koele, de aander hadde heur stevig bi'j de aarm beet. Et lokte niet goed, ze zat ok te vule bi'j de boverkaant van de bost. De meensken kregen et wat op 'e zenen. Ze gong aandersomme staon, perbeerde et mit de aandere aarm. Ze kwam niet veer genoeg, et schilde te vule. De maegies wisselden van plak, disse leek wat rustiger. Ze zocht goed stevig plak veur de voeten.

Et was weer doodstille wodden. Langzem, niet overhaost, kwam ze in de buurt van et klutien, ze mos nogal wat veerder, zol ze et kunnen, ze kwam niet meer veerder, durfde ze niet meer, kon ze niet meer, leut et aandere maegien heur misschien niet veer genoeg gaon, omdat et heur niet lokt was, begon ze misschien te twiefelen wat ze doen zol as ze et klutien echt pakken kon, as ze et pakte vergruzelde et en wat dan, of kon ze et beter mit iene vinger votstriecken, mar dan mos ze beslist nog dichter bi'j kommen... De spanning wodde vuulber. Ze kwam toch dichterbi'j... Dit was een alderheiselikst dreeg kerwei, dit was een examen, veur et maegien, mar ok veur oons. Ze kwam geveerlik dichte bi'j de bost... "Kiele, kiele," zee iene van oons. As was ze beten deur een vergiftige slange, vlogge trok ze heur haand weeromme.

Gieniene zee wat, gieniene was kwaod, gieniene lachte. De meensken leupen vot, de leegte in. De maegies zetten ok of. Wi'j bongelden nog wat deur de dunen, kwammen bi'j een vremd bultien zaand langes; et was niks wodden mit et kestiel. We fietsten naor huus en zeden: "Sneu veur die maegies."

Bote Stellingwerf

Now kan 'k weer lopen
reup de man,
doe hi'j uut de
Grotte Miraculeuse kwam.
Zien fietse was steulen...

Bote Stellingwerf

Gezichtsvermogen

Mien ogen wo'n minder
mar ik zie now meer.
Bin zels in staot
om argens deur henne te kieken.

Bote Stellingwerf

Troost

Een straote of een plein
zal wel niet
naor mi'j vernuumd wodden.
Kun ze ok niet
over me henne lopen.

Bote Stellingwerf

Bezucker

Of d'r wat breken kon,
zo veurzichtig scheuf de zonne
naor et raem van et ziekenhuus.
Doe et bezuukure was,
ston hi'j naost mien bedde.
Hi'j hadde een grote deuze
waarmte veur me mitbrocht.

De wonderbaorlike reize van Klaos

Et zol wezen, mien eerste reize naor de zaandbak. "t Is mooi weer," zee mem, "jow moe'n d'r mar es even uut, heit het zaoterdag een zaandbak maekt, daor kuj' best vandedmiddag even in speulen." Jasse en lange broek an en daor zat ik dan, lekker in 't zunnegien. Ik hadde haost ogen te kot om alles te bekieken. Pattie dingen kon ik nog niet thuis brengen, 't was allemaol ni'j veur mi'j. Voegels vleugen of en an en 't was krek of praotten ze mit mekere.

Doe ik al een hiele tied in de zaandbak speuld hadde, kreeg ik in de gaten dat een lang biest mi'j stiekem an zat te kieken. "Hoi," zee hi'j, "wie bin jow? Ik bin Glim, de worm." "Hoi, ik hiete Klaos." "Klaos? Wat een mooie naeme is dat. Zeg Klaos, zuwwe mit 'n twienend een tochien maeken? Of hej' daor gien zin in?" "Ikke wel," zee ik, "mar ik bin al zo mu." "Geft niks, stap mar bi'j mi'j op 'e rogge."

Daor gongen we dan, de wiede wereld in. Wat was d'r een protte te zien onderwegens: grote bomen, allemaole bloemen, vlinders en krobbebies. Glim vertelde mi'j wie as et weren, wat wus hi'j d'r een boel van of, hi'j had d'r vast veur studeerd. 'k Vreug et an Glim, waor as hi'j dat allemaole leerd hadde. "Gewoon uut een boekien, Klaos." Now ik vun 't verschrikkelik knap. "Vienen jow et hier ok zo mooi, Klaos?" vreug Glim. "Prachtig vien ik et hier, Glim, wat een mooie wereld, hiel wat eers as een kaele zaandbak."

Veerder en veerder gongen we, een hieleboel kammeraoden van Glim kwamen we tegen. Zo now en dan maekten we een praotien en dan gleden we weer veerder. Ik hadde et meraokels naor 't zin. We brochten ok even een bezukien bi'j Guus et mieghummeltien, mar die had et zo ofgrieselike drok, dat we gongen mar gauw weer veerder. Inienend ston Glim stille. "Ssst..." zee Glim, "daor is Jan de Protter, die zuukt wat te eten en as hi'j mi'j opet, kan ik jow niet terogge brengen." We bleven hiel rustig staon, we dusten niet iens aosem te haelen. "Dat was op et nippertien," zee Glim, doe Jan de Protter weer votvleugen was. "Zeg Klaos, wat donkt jow, eins he'k ok wel zin an een happien eten." "Dat liekt me schoon toe, mar waor kuwwe hier wat kopen, Glim?" "Dat kuj' alliend mar in de meenskewereld, Klaos, hier moej' et eten zels opzuken. Gao mar mit mi'j naor huus, ik hebbe nog wel wat in de kelder." Zo kwam et dat we terogge gongen, op weg naor Glim zien husien.

Nao een posien weren we d'r, et was 'n hiel klein hollegien in de grond. "Kom mar aachter mi'j an, Klaos," zee Glim. "Wat is 't hier duuster, Glim, 'k zie d'r hielendal niks van." "'k Doe mien aachterlochien wel even op, dan kuj't beter zien." "Ja, dat is aorig beter zo, Glim." Nao 'n schoffien weren we d'r. Glim had een hiel smal kaemertien, mar wel gezellig en lekker waarm. Glim gaf mi'j een glassien dauwdrupperanje mit een zaandkoekien d'r bi'j. Goh, wat smaekte dat verschrikkelik lekker nao zoe'n lange tocht. We wodden d'r zuver slaoperig van en nao een peer minuten laggen we beidend te snorken. Ik miende dat d'r iene was die mi'j reup, of verbeelde ik et mi'j allienig mar? Weer heurde ik et: "Klaos, Klaos." "Ja,

wat is d'r, Glim, moe'we weer vot?" "Glim? Wie is dat?" Ik keek om mi'j henne en wat zag ik? Gien Glim, mar mem!

Jammer, et was krek zo mooi mit Glim d'r op uut. Och, misschien zie 'k Glim morgenmiddag wel weer!!

Klaas Knillis' Hofstra

zommerliefde

(mallorca 1989)

hi'j kwam uut Y
zi'j kwam uut Llanfair-
pwllgwyngyllgogerych-
wyrndrobwlllantysilio-
gogogoch

et is nooit wat wodden

Klaas Knillis' Hofstra

romantiek

romantisch
hebben ze
in oonze familie
nooit west

mien oolden
bin trouwd
op 21 juni

de kotste naacht
...

De tasse

Achterof ha'k heur de eerste aovend da'k uut de trein stapte al zien. De auto wodde me te duur, ik hadde him verkocht. Waoromme zo'k ok niet mit eupenbaar vervoer gaon, ik woonde mar een peer minuten gaons van et station. Gien zukeri'je om een parkeerplakkien, gien mankementen an de moter en gien raeme-krabberi'je in de winter meer.

Bi'jkaans elke aovend tegen half zesse ston ze an 't begin van et perron. Ik schatte heur tegen de zestig. Et wit-grieze haor hong over de kraege van heur maantel. Ze dreug dikke bontleersies en hadde haansken an. 't Leek dat ze altied krek bosschoppen daon hadde, een grote volle tasse ston meerstal veur heur voeten. Doe 'k heur de hieltied vaeker zag, wo'k heur es wat volgen. Ik leup langzem et perron of en bleef nog een peer minuten vanuut de waarme roemte van et station naor heur kieken. Of en toe dee ze een peer tree, mar ze kwam nooit veerder as drie meter van de tasse. Ze stapte niet in de trein en d'r kwam ok nooit kunde, die ze ophaelen mos. Mien gekiek naor heur duurde eerst mar een peer tellen, een schoffien laeter perbeerde ik d'r achter te kommen of ze misschien in de trein van een half ure laeter stappen zol. Dat was niet et geval. As de trein van zes ure deur was, pakte ze de zwaore tasse op en leup naor de fiets, die naost et station ston. Daor stapte ze op en verdween et duuster in.

Ik wol meer van heur weten. Wat zat d'r achter? Omda'k niet zo veer van et spoor of woonde, haelde ik vlogge de hond op a'k thuis kwam. Hi'j mos om disse tied neudig zien rontien lopen. Mit gemak wa'k in een kertier weeromme bi'j et station. Ik gong in de buurt van heur fiets staon en leut Knuffel even zien gang gaon. D'r gebeurde wat a'k verwaachte. Doe ze d'r ankwam mit de grote tasse leup de hond op heur an. Ze wodde d'r even kel van. Ik reup him en zee: "Neem me niet kwaollik, hi'j dot niks heur, mar ik zal him gauw weer an de riem doen." Ze lachte wat en zee: "Hindert niks heur, ik bin wel honnen wend. Mar hi'j kwam zo opiens uut et duuster." Mit alle kracht perbeerde ze de tasse in heur fietstasse te proppen. "Za'k je even helpen?" beud ik an. Ze schudde van nee en ree vot mit de tasse an 't stuur.

Twie daegen laeter ston ik d'r weer. Opni'j lokte et niet mit al die bosschoppen. Staorig leup ik naor heur toe en vreug weer of ik heur helpen kon. D'r kwam een glimk op heur gezicht. "Weer mit de hond op stap?" vreug ze. "Ja," zee ik, "en jow hebben weer bosschoppen haeld. Mit de trein naor Liwwadden west zeker?!" Ze dri'jde heur heufd even of. "Nee," zee ze, "ik bin niet mit de trein vot west." "Kunde votbrocht zeker?" perbeerde ik nog een keer. "Ja," zee ze wiefelende, "mar ik moet now naor huus. Kees waacht op mi'j." Ik wol nog vraogen wie as dat was, mar ze hadde de voeten al op 'e trappers.

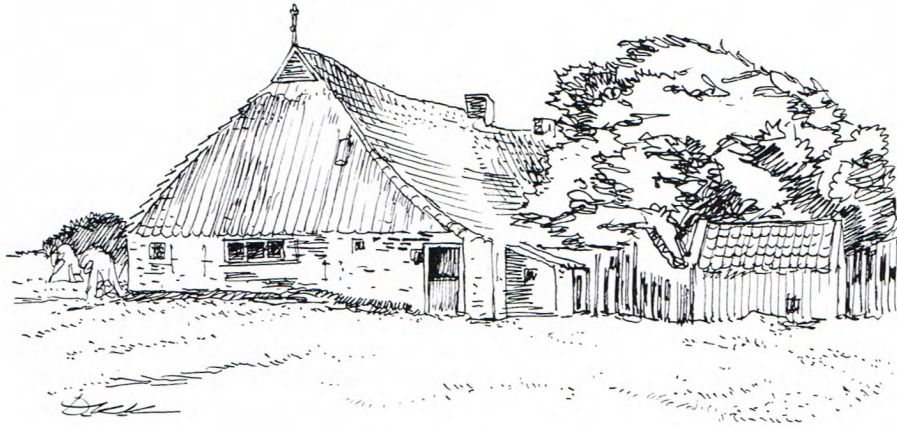
Drie daegen laeter ston ik weer mit Knuffel op etzelde plak. "Weer kunde vot-

brocht zeker?" zee ik, "en ok weer naor de supermark west? Jow en Kees eten hiel wat op!" "Kees is mien hond, die waacht elke aovend op mi'j," zee ze. "En op wie waachten jow elke dag om half zesse?" vreug ik onverwaachs. Verheerd keek ze me an: "Hoe weet ie da'k op iene stao te waachten?" "Ik zie je haost elke keer a'k om half zesse uut de trein kom," zee ik, "en om zes ure staoj' d'r nog!" Inienend pakte ze me bi'j de mouwe van de jasse en trok me mit. We leupen naor de waarme restauraasie en gongen bi'j een taofeltien zitten. Bi'j de ober bestelde ze een koppien koffie veur oons beidend. "Jow hebben me goed in de gaten hullen," zee ze en ruerde mit et lepeltien deur et koppien, "ik stao inderdaod haost elke dag te waachten. Elke dag weer opni'j." Ze dweelde of mit heur ogen en nam een slok. "Op wie staoj' dan te waachten?" vreug ik, "ik zie je al zes weken." Even was et stille, ze pakte een buusdoek uut de buse van heur wintermaantel. "Ik waacht op mien man," zee ze, "ik waacht al tieden op him en hi'j is nog niet ankommen." D'r kwammen traonen in heur ogen, die ze drekt votveegde. Een peer meensken keken oonze kaant op. "Wat zol d'r dan mit him wezen?" zat ik te daenken. Votlopen of zo? "Waor is hi'j dan henne?" vreug ik. "Dat wee'k niet," zee ze d'r drekt over henne, "ik wete niet waor as hi'j is. Twie maonden leden he'k him op 'e trein naor Amsterdam brocht. Hi'j mos naor een vergeerdering van peerde-meensken. Daor gong hi'j ien keer in et vorrels jaor henne. Maendagsmorgens stapte hi'j op 'e intercity en deensdagsaovens kwam hi'j dan weeromme. Die deensdag ston ik tegen half zesse ok weer op et perron. De volgende trein he'k ok nog ofwaacht. Hi'j is nooit weeromme kommen!" "Wat weren dat veur vergeederings?" vreug ik heur. "Karel vertelde me d'r nooit wat over," was heur bescheid. "Ik zag ok gien agenda's of vergeerderstokken en zo. Die bleven in et gebouw waor as hi'j henne mos, vertelde hi'j me. Aenlik interesseerde et me ok hielendal niet. Mar wat moe'k now? Ik mis him ofgrieslik. Ik zit alliend bi'j de taofel en ik moch zo graeg veur him koken. Stampot boeremoes was hi'j zo gek op. We hadden een protte goeie kunde. Hi'j gaf me altied et beste en et mooiste. Kiender hebben we niet, we hadden et gezellig tegere. Alhoewel ik him et laeste half jaor wel es wat ofwezig vun. De pelisie het twie weken naor him zocht, overal in et laand. Ze hebben gien spoor van him vunnen. Daoromme he'k toch nog hope, dat hi'j mit de trein van half zesse ankommen zal. Mit alles wat d'r in disse tasse zit, za'k him verwennen!" Ik wus niet goed wa'k zeggen mos. 'k Gaf heur mien adres. As ze es wat praoten wol, mos ze mar langes kommen. Ze vun et niet neudig om d'r veerder over te praoten, zee ze, ze zol heur eigen oplossing wel zuken! "Wi'j dit niet veerder vertellen?" vreug ze me en kwam in de bienen, "gieniene het d'r wat mit neudig. Mien familie woont hier niet en die gaot zoks ok niks an. Eers kieken ze ok nooit naor oons omme, waoromme zollen ze 't dan now wel doen." Zonder me gedag te zeggen leup ze de deure al weer uut. Ik hadde even tied om tot mezels te kommen. Deur et raem keek ik heur krek zolange nao, tot da'k heur rooie achterlocht niet meer zag.

Twie weken laeter, doe 'k tegen kwat veur zesse de sleutel in et slot dee, stotte ik mit mien bien argens tegen an. 't Was een grote volle tasse. Et was héur tasse! Wat mos ik daor now mit? Hadde ze toch praoten wild? Ze wus toch hoe laete as ik altieten thuus was. Ik pakte de tasse op en zette him in de gang. Hi'j zat vol mit

cake, wost, koekies en aepeneuten. Bovenop lat een wit kevat. Ik maekte et los, d'r zat een kladdegien in. "Nog bedaant veur et luustren naor mien verhael," ston d'r op, "ik vun et mooi da'k et an een onbekende, an jow, kwiet kon. Ik hadde et daorveur nog an gieniene vertellen kund. Misschien vienen meensken mi'j op 't heden wel wat vremd. Disse bosschoppen bin veur jow. Eet alles mar lekker op. Veur mezels he'k al een oplossing vunnen. De beste oplossing!" D'r ston een ondudelike krabbel onder.

Eredaegs ston ze d'r niet meer te waachten. Ok heur fiets zag ik niet meer staon. Nooit meer. Heur tasse hangt nog an een spieker bi'j mi'j in de kelder.

Tekening: D.K. Koopmans

